

SEZONA 1920/21 · ŠTEVILKA 7

I'VA VPOTIČ

GLEDA LIŠKI LIST

IZDAJA UPRAVA NA
RODNEGA GLEDA LIŠČA
V LJUBLJANI · UREJA
OTON ŽUPANČIČ

CENA 2K

Spored za sedmi teden

Drama

Poned., 25. okt.	— Ljubimkanje.	C
Torek, 26. okt.	— Zaprto.	
Sreda, 27. okt.	— Figaro se ženi.	B
Četrtek, 28. okt.	— Hasanaginica. Predstava ob znižanih cenah.	Izven.
Petek, 29. okt.	— Sen kresne noči, v opernem gledališču ob dramskih cenah.	D
Sobota, 30. okt.	— Ljubimkanje.	E
Nedelja, 31. okt.	— Figaro se ženi.	Izven.
Poned., 1. nov.	— Hasanaginica.	Izven.

Opera

Poned., 25. okt.	— Zaprto.	
Torek, 26. okt.	— Trubadur.	E
Sreda, 27. okt.	— Lepa Vida.	D
Četrtek, 28. okt.	— Slavnostni koncert v proslavo narodnega praznika Čehoslovaške republike na korist Jugoslovenski matici.	Izven.
Petek, 29. okt.	— Dramska predstava: Sen kresne noči.	D
Sobota, 30. okt.	— Od bajke do bajke.	C
Nedelja, 31. okt.	— Rigoletto.	Izven.
Poned., 1. nov.	— Faust.	Izven.

Opomba: Občinstvo se opozarja, da se vprizori Shakespearejev *Sen kresne noči* v opernem gledališču, ker sodelujejo orkester, zbor in balet in v dramskem posloplju za tako obširen aparat ni prostora.

LJUBIMKANJE

Igrokaz v treh dejanjih. Spisal Arthur Schnitzler.
Prevel Milan Skrbinšek.

Režiser: g. O. SEST.

Weiring, goslač v Josefstädtškem gledališču	g. Rogoz.
Kristina, njegova hčerka	gna Wintrova.
Schlagerjeva Mici, modistka	ga Juvanova.
Katarina Binderjeva, nogavičarka	gna Rakarjeva.
Lina, njena hčerka	gna Juvanova.
Fric Lobheimer } mlada gospoda {	g. Gaberščik.
Teodor Kaiser }	g. Šest.
Neki gospod	g. Danilo.

Kraj: Dunaj. Čas: sedanjost.

Figaro se ženi

Komedija v petih dejanjih. Spisal Beaumarchais, prevel
Boris Putjata.

Režiser: M. MURATOV.

Grof Almaviva	g. Nikolajev.
Grofica Rozina, njegova žena	ga Nikolajeva.
Figaro, njegov sluga	g. Putjata.
Suzana, grofičina sobarica	ga Marševa.
Cherubino, paž grofice Rozine	gna Vera Danilova.
Basilio, učitelj muzike pri grofu	g. Manjecki.
Bartholo, zdravnik	g. Strniša.
Marcelina	ga Volkova.
Antonio, vrtnar, Suzanin stric	g. Čengeri.
Fanchetta, njegova hči	ga. Čengerijeva.
Don Gusman Brid'oison, sodnik	g. Kuratov.
Doublemain, njegov tajnik	g. Volkov.
Pastir	g. Potokar.
Prva kmetica	gna Maškova.
Druga kmetica	gna Rovanova.

Pristav, sodniki, kmetje, kmetice, muzikanti, plesalci. Godi
se na gradu Aguas Frescas blizu Sevilje.

Grof Almaviva, vseoblastni gospodar Sevilje in sevilske province, živi v svojem gradu s prelepo ženo Rozino, ki jo je pred davnim časom odvzel s pomočjo svojega sluge Figara doktorju Bartholu. Figaro, bivši sevilski brivec je premeten, pameten, z vsemi mazili namazan človek kosmate vesti.

Figaro bi se rad oženil s prekrasno deklico Suzano. Suzana ugaja tudi grofu Almavivi. Grof je pripravljen privoliti v Figarovo ženitev, toda kot vladar se hoče okoristiti s pravom prve noči. Dasiravno je svoji ženi že obljubil, da bo to postavo razveljavil, tega doslej še ni izvršil. Grof Almaviva je vsemogočen in Figaro si mora izmisliti intrigo, da prepreči izvršitev grofove namere.

Figaro ima smolo. Pri Marcelini, ženski, ki je mnogo starejša od nje, si je bil izposodil nekoč 2000 piastov ter je podpisal pogodbo, da jo vzame za ženo.

V tem položaju se nahajajo glavni junaki ob začetku komedije.

Dejanje se vrši v 18. veku, vseh pet aktov na en dan, prvi trije zjutraj, zadnja dva pa zvečer.

Prvo dejanje. Soba v gradu Alnavive, oddana bodočemu zakonskemu paru Figaru in Suzani. En sam velik stol je vse pohištvo te sobe.

Figaro izve od svoje neveste o grofovi nameri, izrabiti vladarsko pravico prve noči in snuje načrt, kako bi prevaril grofa, ne da bi pri tem kaj izgubil. Marcelina je slišala o nameravani Figarovi ženitvi, prihiti s svojim advokatom doktorjem Bartholom v grad, pokaže pogodbo, po kateri se mora Figaro z njo poročiti in zahteva njeno izpolnitev. Bartholo bi se rad maščeval nad Figarom (Figaro je namreč pomagal grofu Alnavivi odvzeti Bartholu Rozino) in zategadelj zelo rad pomaga Marcelini, tem rajši, ker bi se je na ta način lahko iznebil. Pred 30 leti je imel z njo sina, ki so ga potem ukradli cigani.

Suzana in Marcelina se v gradu srečata. Rivalinji pravita druga drugi take prijaznosti, da Marcelina užaljena zapusti grad.

Sledi prizor Suzane s Kerubinom, pažem grofinje Rozine. Paž je zelo nesrečen. Sinoči ga je zalotil grof, ko je dvoril vrtnarjevi hčerki Fanšeti, ki je pa tudi grofu všeč. Grof ga je spodil domov. Baš toži o Suzani, ko vstopi Alnaviva.

Kerubino se skriva za edini stol.

Grof pregovarja Suzano, naj pride na sestanek v park, toda v tem hipu vstopi dvorni organist in muzikant Bazil. Tudi grof se skriva za edini stol, paž pa zleze v stol. Bazil ne ve, da je grof prisoten in pripoveduje Suzani o spletkah, ki spravljajo ime grofinje Rozine v dotiko s pažem. Zdaj zdaj bi zanesla nevihta — toda v tem hipu vstopi grofinja Rozina z dvornim spremstvom in Figarom. Vsi so prišli po Figarovem načrtu, da bi s pomočjo grofinje izsilili od grofa opustitev prava prve noči. Grof se nahaja v položaju brez izhoda in se mora proti volji udati. Vsi so radostni in prosijo grofa, naj obenem odpusti Kerubinu. Grof se sicer srdi nanj, toda paž je skrit v stolu preveč slišal in grof mora kapitulirati. Ker se ga hoče na vsak način iznebiti, ga imenuje za oficirja v polku, nahajajočem se daleč nekje v Kataloniji.

Drugo dejanje. Budoar grofinje Alnavive.

Suzana pripoveduje grofinji, da jo hoče grof zapeljati in o paževi ljubezni do grofinje. Grofinja je ogorčena nad ponašanjem svojega soproga, paževa ljubezen jo pa gane, ji laska ter jo nekoliko vznemirja.

Pojavi se Figaro, ki predlaga, naj sklenejo grofinja, Suzana in on zvezo. Naloga te zveze je, ohraniti grofinji moža in prepričati njegovo nezvestobo, Figara in Suzano pa obvarovati pred njegovimi nakanami. V to svrho je Figaro že poslal grofu anonimno pismo. V njem mu naznanja, da se nekdo izmed občudovalcev njegove žene namerava tajno sestati z njo. Grofinja ne odobrava tega postopanja, toda opasnost jo prisili, da Figaru zaupa.

Figaro razvija svoj načrt dalje: Suzana mora pristati na sestanek z grofom v parku. Grofinja in Suzana naj preoblečeta Kerubina v žensko. Zvečer pojde preoblečeni Kerubin mesto Suzane v park in grofinja bo pri tem zasačila grofa.

Kerubino vstopi in začno ga pripravljati. Tu se nenadoma vrne grof z lova, Kerubino se skriva v sosedno sobo ter se zapre. Grof, vznemirjen vsled anonimnega pisma, sliši v sosedni sobi šum, najde pa zaprta vrata. Odloči se siloma vdreti v sobo. Odide po orodje, a vzame sabo grofinjo. Suzana izpusti iz zasede Kerubina, ki skoči iz drugega nadstropja na vrt, da se reši.

Suzana se skriva na njegovo mesto. Grof in grofinja se vrneta in grofinja prizna, da je v sobi — Kerubino. Ljubosumni grof hoče ubiti paža, toda iz sobe stopi — Suzana.

Grof je poražen in prosi grofinjo odpuščanja za sumničenje.

Grofica se zagovori in izda, da je Figaro pisec anonimnega pisma.

Ko Figaro izve, kaj se godi v grofičinem budoarju, pride na pomoč. Grof ga zaslišuje, a on se s pomočjo svojih zaveznic zelo spretno zagovarja.

Zadeva bi bila že urejena, tu vstopi stari pijanec, vrtnar Antonio, s pritožbo, da je nekdo skočil z okna ter mu pokvaril gredo cvetic.

Grof zopet sumniči Kerubina, a Figaro vzame krivdo nase in grof mora verovati.

Figarova svatba je sedaj gotova stvar. Ta hip vstopi Marcelina in zahteva, da jo Figaro vzame, kot je po pogodbi dolžan. Grof zapove sklicati sodni dvor.

Tretje dejanje. Za sodno obravnavo pripravljena dvorana v gradu. Grof skuša izvedeti od Figara, če mu je Suzana kaj izdala od njegovih načrtov. Figara ni mogoče vloviti in norec ostane — Almaviva.

Suzana dela vse po Figarovem načrtu, je pripravljena, sniti se z grofom v parku, a zahteva obenem svojo doto, da bi plačala Marcelini ženinov dolg.

Na odru vidimo duhovito karikaturu sodnije in sodstva z vso njihovo malenkostnostjo. Bistvo procesa leži v tem, da pokriva najbolj važno mesto pogodbe črnilni madež, tako, da ni mogoče razločiti, je-li obvezan Figaro plačati in ženiti se, ali plačati ali ženiti se. Grof se izvije iz težkega položaja in zlorabi ves sodni dvor za to, da bi dosegel svoj smoter. Ker ve, da Figaro nima niti vinarja, zapove, naj takoj plača svoj dolg Marcelini, ali pa naj se takoj oženi z njo.

Po tetoviranem znaku na Figarovi roki spozna Marcelina v njem svojega sina.

Poslednje zapreke za Figarovo ženitev s Suzano so odstranjene. Suzana in Marcelina prigovarjata Bartholu naj se oženi z materjo svojega otroka.

Četrto dejanje. Ceremonijalna dvorana v gradu, v njej dva prestola.

Ker so premagane vse težkoče glede ženitve s Figarom, Suzana ne mara več iti na sestanek z grofom. Grofinji pa je mnogo na tem, da bi zasačila grofa pri nezvestobi in napravi brez Figarove vednosti nov načrt: Preobleči se hoče v Suzanino poročno obleko, iti na sestanek in tam presenetiti moža. V to svrho narekuje Suzani pismo za grofa, kjer mu naznači natančno mesto sestanka — „pod velikimi kostanji“. Pismo zapre z iglo, ki naj jo pošlje grof Suzani nazaj — v znamenje, da bo prišel.

Sledi poročna ceremonija Figara s Suzano in Bartola z Marcelino.

Med ceremonijo izroči Suzana grofu listek. Figaro vidi, da čita grof pismo in da je spravil iglo, toda čegavo je to pismo, ne ve.

Ceremonija je končana. Grof je zadovoljen s prejetim pismom in ukaže pripraviti obe poročni pogodbi. Vsi se razidejo.

Figaro preseneti Fanšeto, ki nekoga išče. V svoji naivnosti mu Fanšeta prizna, da ji je ukazal grof, izročiti iglo Suzani ter ji po-

vedati, da je to znamenje „velikih kostanjev“. Figaru je vse jasno: Suzana ga vara. Ostane sam in izlije svoje razočaranje v veliki znameniti

Monolog.

O ženščini, ženščini, ženščini, lživija, kovarnija sozdanja...

Nad Suzano je razočaran, toda tako lahko je ne odstopi. Navajen je doseči vse s trudom in talentom, medtem ko se je trudil grof le enkrat v svojem življenju — takrat, ko se je rodil. On, Figaro, mora zmagati. Spominja se svojega življenja in goreče protestira proti človeški nepravčnosti, ki je njega, mladeniča z najlepšimi stremljenji, nasilno preobrnila v lopova. Nezačuden s svojim poklicem kot seviljski brivec je študiral medicino, toda brez protekcije je postal lahko samo živinozdravnik. Potem je poskusil srečo pri gledališču. V prvi komediji, ki jo je bil napisal, je kritiziral Mohameda, Za to novotarijo so ga vtaknili v ječo, češ, da žali s tem prijateljske mohamedanske vladarje. Ko je bil spet svoboden, se je začel baviti s publicistiko. Toda v Španiji je bila tiskovna svoboda taka, da je mogel pisati v svojem časopisu le o vremenu. Nato je vstopil v tajno igralnico, kjer je postal bankir. Začeli so ga spoštovati. Ljudje njegove okolice pa so izrabili nezakonitost njegovega poklica ter mu pobrali vse dohodke. Že se je mislil usmrtiti. Ali njegova dobra vila mu je vdahnila misel, naj se odpove dimu slave in odvrže sram, to pretežno breme za preprostega človeka. Postal je zopet veseli seviljski brivec. Suzanina nezvestoba mu jemlje nanovo vero v ljudi. Duh borbe pa je v njem silen. Vztrajati hoče do konca.

Peto dejanje. „Pod velikimi kostanji“. Marcelina pripelje preoblečeno grofinjo in Suzano. Opozarja, da tava Figaro nekje tod okrog. Marcelina gre v lopo, da bi sledila poteku dogodkov. Suzana se skriva za kostanj, grofinja ostane v Suzanini poročni obleki sama. Pride Kerubino, ki ima na istem mestu dogovorjen sestanek s Fanšeto. Misleč, da je grofinja Suzana, ji začne dvoriti. Grof najde paža, mu hoče dati klofuto, toda paž se skloni in klofuto dobi prisluskujoči Figaro. Prepričan, da ima pred seboj Suzano, jo hoče odpeljati v lopo. Figaro svojega ljubosumja ne more več prenašati in stopi iz skrivališča. Grofinja zbeži v lopo, grof pa v park. Figaro v temi tega ne vidi in je prepričan, da sta v lopi Suzana in grof. Že hoče klicati na pomoč, toda Suzana, preoblečena v grofinjo, hoče zasačiti Figara prav tako, kakor grofinja svojega soproga. Premeteni Figaro takoj spozna Suzano, a jo vleče, pretvarjajoč se, da jo smatra za grofinjo. Grof se vrne. Suzano smatra za grofinjo. Figara pa za onega neznanca, o katerem je bilo pisano v anonimnem pismu drugega dejanja. Besen je in kliče ljudi. Pri svetlobi luči svetilk se razkrije vsa intriga. Ljubosumni grof prosi ženo odpuščanja, Suzana in Figaro pa sta končno srečna.

Hasanaginica

Drama v treh dejanjih. Spisal Milan Ogrizović, poslovenil Anton Funtek.

Režiser: ZVONIMIR ROGOZ.

Aga Hasanaga					g. Danilo.	
Hasanaginica					ga Danilova.	
Sultanija	} njiju deca	{			ga Šaričeva.	
Fata						Vida.
Meho						Ruta.
Ahmed						Mala Ljubičeva.
Beg Pintorovič, brat Hasanaginičin					g. Gaberščik.	
Zarifhanuma, njena mati					gna Wintrova.	
Umihanuma, mati Hasanagova					ga Juvanova.	
Imoski kadija					g. Gregorin.	
Teta Hata	} rodbina Kadijeva	{			gna Erjavčeva.	
Teta Aiša						gna Maškova.
Ibrahim						g. Plut.
Husref						g. Strniša.
Robinjica Vlahinja					ga Rogozova.	
Latifa, služkinja pri Zarifhanumi					gna Lehmannova.	
Husejin, stari, sluga Hasanagov					g. Terčič.	
Starejšina svatov					g. Ločnik.	

Mali begovič v zibelki. Služkinje. Sluge. Vojniki (askeri).
Kmetje. Sužnje. Sužnji. Igralke. Igralci. Muslimi. Muslimke.
Družice. Svatje. Deca itd.

Prvo dejanje se godi na Hasanagovi kuli, drugo v hiši begovice Zarifhanume.

Čas: Hrvatska narodna pesem.

Sen kresne noči

Komedija v petih dejanjih. Spisal William Shakespeare,
prevel Oton Župančič. Glasba F. Mendelssohna.

Režiser: OSIP ŠEST.

Tezej, vojvoda atenski	g. Gaberščik.
Egej, Hermijin oče	g. Gregorin.
Lisander, } zaljubljena v Hermijo {	g. Kralj.
Demetrij, }	g. Rakuša.
Filostatrat, voditelj zabav pri Teziju	g. Potokar.
Dunja, tesar	g. Strniša.
Klopčič, tkalec	g. Gradiš.
Pisk, mehokrp	g. Rogoz.
Nosan, kotlar	g. Ločnik.
Trlica, krojač	g. Peček.
Smuk, mizar	g. Plut.
Hipolita, kraljica amazonska	gna Bergantova.
Hermije, zaljubljena v Lisandra	gna Gradišarjeva.
Helena, zaljubljena v Demetrija	ga Pregarčeva.
Oberon, vilinski kralj	gna Wintrova.
Titanija, vilinska kraljica	ga Šaričeva.
Spak	gna Vera Danilova.
Grašek }	Gorjupova.
Pajčevina } palčki {	Presetnikova.
Vešča }	Repovževa.
Gorčica }	Juvanova ml.

Drugi palčki iz spremstva kraljevega in kraljičinega. Tezejevo in Hipolitino spremstvo, — Godi se v Atenah in v gozdu blizu njih.

TRUBADUR

(IL TROVATORE)

Opera v štirih dejanjih. Besedilo spisal S. Cammerano,
prevel A. Štritof. Vglasbil G. Verdi.

Dirigent: A. BALATKA.

Režiser: F. BUČAR.

Grof Luna (bariton) g. Romanovski.
Leonora (sopran) gna Richterjeva.
Ineza, njena družica (sopran) gna Vrhunčeva.
Azucena, ciganka (mezzosopran) gna Thierryjeva.
Manrico, njen rejeneec, trubadur (tenor) g. Drvota.
Ruiz, njegov prijatelj (tenor) g. Mohorič.
Ferrando, načelnik grajske straže (bas) g. Zupan.
Ciganski poglavar (bas) g. Vovko.
Sel (tenor) g. Simončič.

Služinčad, spremstvo, vojaki, cigani. — Godi se deloma v Biskajji, deloma v Aragoniji v 15. stoletju. — Prva vprizoritev l. 1853. v Rimu.

I. Ferrando pripoveduje straži, da je imel stari grof Luna dva sina. Mlajšega je bila neka ciganka začarala. Ker so jo zato sežgali, je ugrabila njena hči Azucena grofovo dete in ga baje iz maščevanja vrgla v ogenj. Po nalogu rajnega grofa, ki tega nikdar ni mogel verjeti, išče Ferrando zločinsko ciganko. — **Premena.** Leonora razodene Inezi, da ljubi trubadurja. Grof Luna hoče zapeti Leonori podoknico. Sreča se s svojim tekmeccem Manricom ter ga pozove na dvoboj.

II. Azucena pripoveduje Manricu grozne doživljaje iz svoje preteklosti in mu odkrije svoje sovraštvo proti Lunovim. Manrico sklenc maščevati se nad protivnikom. V tem pride sel s poročilom, da namerava Leonora iti v samostan, ker misli, da je Manrico mrtev. — **Premena.** Luna hoče preprečiti Leonorin vstop v samostan. Manrico prihiti in odvede Leonoro.

III. V taborišče grofa Lune privedo Azuceno, v kateri spozna Ferrando zločinsko ciganko. — **Premena.** Manricu in Leonori naznani Ruiz, da vedejo Lunovi vojaki Azuceno na grmado. Manrico odide, da bi jo rešil.

IV. Manrico je z Azuceno vred pal v roke Luni. Oba sta obsojena na smrt. Pred ječo toži Leonora. Z dvora se čuje mrtvaški zbor, iz ječe Manricova pesem. Da bi rešil Trubadurja, obljubi Leonora Luni, da se mu bo vdala. — **Premena.** Leonora, ki je bila vzela strup, pride v ječo po Manrica; on pa jo pahne od sebe, misleč, da mu je postala nezvesta. Ko Leonora umre, da Luna Manrica sežgati, Azucena mu razodeno grozno skrivnost: Bil je tvoj brat.

LEPĀ VIDĀ

Opera v štirih dejanjih. Besedilo po Josipu Jurčiču
vglasbil Risto Savin.

Dirigent: I. BREZOVSEK.

Režiser: F. BUČAR.

Anton, kmet in krčmar blizu Sušaka (bariton)	g. Levar.
Vida, njegova žena, poprej šivilja na Reki (sopran)	gna Zikova.
Neža, gospodinja pri Antonu (alt)	gna Šterkova.
Grega, njen oče (bas)	g. Pisarevič.
Alberto, mlad Benečan (tenor)	g. Kovač.
Pietro, njegov prijatelj (bas)	g. Zathej.
Ninetta, služkinja pri Albertu (sopran)	ga Trbuhovičeva.
Giovanni, sluga pri Albertu (bas)	g. Zorman.
Lola, plesalka (sopran)	gna Chladkova.
Gost (tenor)	g. Simončič.
Prva deklica (sopran)	gna Vrhunčeva.
Druga deklica (sopran)	gna Šuštarjeva.

Gostje, maske, romarji. — Godi se v začetku devetnajstega stoletja blizu Sušaka, v Benetkah in na Trsatu. — Nove dekoracije po načrtu akad. slikarja Klemenčiča naslikal gospod Skružný. Plese priredil baletni mojster Pohan. — Prva vprizoritev 1. 1910. v Ljubljani.

I. Vida uide ponoči z Benečanom Albertom.

II. Biva že leto dni pri Albertu, ki pa ljubi plesalko Lolo. Albertov prijatelj Pietro si zaman skuša pridobiti Vidino ljubezen. Dasi se je uveril o nje zvestobi, jo Alberto vendar pahne od sebe.

III. Vido je prignalo hrepenenje po otroku domov. Mož Anton jo z veseljem pozdravi in hoče ž njo srečno živeti; a Vida ga ne more ljubiti.

IV. Na Trsatu, kamor sta prišla poleg Vide in njenega moža tudi Alberto in Pietro, izve Anton za preteklost svoje žene. Ko mu ta vse prizna, plane Anton na Alberta in ga zadavi; on sam se zgrudi mrtev: zadela ga je kap. Vida zblazni.

Koncert

v proslavo 28. oktobra

Pod protektoratom

gospoda generalnega konzula doktorja Oskarja Beneša.

Sodelujejo: operna pevka gospodična Richterjeva, operni pevec
gospod Drvota, godalni kvartet Zika in popolni gledališki
orkester pod vodstvom gospoda kapelnika A. Balatke.

SPORED:

1. B. Smetana: Slavnostna predigra, svira orkester.
2. Slavnostni govor general. konzula češkoslovaške republike.
3. a) Vit. Novák: V prebujenju.
b) B. Smetana: Večerna pesem — poje gna Richterjeva.
4. J. B. Foerster: Moja mladost, simfonična pesem za orkester.

Odmor.

5. A. Dvořák: Kvartet v F-duru (ameriški), svira kvartet Zika.
6. a) Z. Fibich: Pesem.
b) A. Balatka: Pesem — poje g. Drvota.
7. A. Dvořák: Husitska, dramatična uvertura za véliki orkester.

Od bajke do bajke

Pravljičen ples v petih dejanjih in z eno premeno. Spisal Ladislav Novak,
vglasbil Oskar Nedbal.

Dirigent: A. BALATKA.

Režija: V. POHAN.

I. Babica pripoveduje bajke.

Babica gna Jakhlova.	Prestar g. Simončič.
Nje vnuka . . . gna Turkova.	Lajnar g. Klepec.
Stražnik g. Mencin.	Turist g. Ižanc.
Dekletce . . . gna. Fajgelova.	Postrežček . . . g. Drenovec.
Stara devica . gna Vrhunčeva.	Vajenec g. Parcer.

II. Kraljevič začaran v povodnjaka.

Kralj g. Ižanc.	Kraljevič . . . gna Chladkova.
Kraljična Zlatolaska . . . gna Svobodova.	Poljski kraljevič, gna Haberlova.
Povodni mož . gna Jezerškova.	Turški kraljevič, g. Simončič.

III. Pogumni krojaček.

Krojač Iglič . . gna Svobodova.	Črni vitez . . g. Ižanc.
Vrag g. Pohan.	Njegova žena . gna Vrhunčeva.
Krasotica . . . gna Špirkova.	

Vražički

IV. Trnoljčica.

Kralj g. Drenovec.	Klepetulja . . gna Lapajnetova.
Kraljica . . . gna Vrhunčeva.	Predica gna Jakhlova.
Rožica gna Haberlova.	Prvi kuhar . . g. Simončič.
Kraljevič iz de- vete dežele, gna Bežkova.	Staro stoletje. g. Mencin.
Stražnik g. Ižanc.	Novo stoletje. gna Vavpotičeva.
	Češki dudaš . g. Klepec.

Dvanajst mesecev, lovci.

V. Zveri in razbojniki.

Vodna vila . . . gna Špirkova.	Profesor g. Drenovec.
Kresnica gna Ruta.	Spremnik g. Fajgel.

Trije razbojniki, dva speča možička, osel, pes, mačka, petelin.

Solo-plese plešejo dame: Svobodova, Špirkova, Chladkova, Bežkova.

Ples otrok, lovcev, vragov, rož, gozdnih vil, gob in zveri pleše baletni zbor in gojenci baletne šole.

Godi se na otroškem igrišču.

I. Babica pride s svojo vnučko na otroško igrišče in deca jo prosijo, naj jim pripoveduje bajke. Babica sede in pripoveduje.

II. O princu, ki je bil začaran v povodnjaka, in ga kraljična Zlatolaska, ko ji je prinesel izgubljeno kroglo, s poljubom odreši.

III. O pogumnem krojačku, ki je osvobodil začaran grad hudiču iz rok in ga odnesel v vreči.

IV. O Trnoljčici, ki so ji rojenice določile, da se zbode v prst in se vse kraljestvo pogrezne v spanje, iz katerega reši njo in vse kraljestvo kraljevič iz devete dežele, ki se vanjo zaljubi in jo poljubi.

V. O gozdnih vilah in možičkih, o zvereh in razbojnikih.

VI. Babica konča svoje pripovedovanje, stegnilo se je, otroci se neradi ločijo od babice.

RIGOLETTO

Opera v treh dejanjih. Besedilo po Viktoru Hugoja drami „Le roi s'amuse“, napisal F. M. Piave, preložil A. Funtek. Vglasbil Giuseppe Verdi.

Dirigent: A. BALATKA.

Režiser: F. BUČAR

Vojvoda mantovski (tenor)	g. Drvota.
Rigoletto, njegov dvorni šaljivec (bariton)	g. Levar.
Gilda, hči Rigolettova (sopran)	gna Levičkova.
Sparafucile, bandit (bas)	g. Pisarevič.
Maddalena, njegova sestra (alt)	gna Šterkova.
Monterone (bas)	g. Zupan.
Borsa	(tenor) g. Mohorič.
Marullo	} dvorniki (bariton) g. Zorman.
Ceprano	} (bas) g. Trbuhovič.
Grofica Ceprano (sopran)	gna Šusterjeva.
Paž (sopran)	gna Ponikvarjeva.
Stražnik (bariton)	g. Vovko.

Dvorne dame in kavalirji. Godi se v Mantovi in okolici v XVI. stoletju. Prva vprizoritev l. 1851. v Benetkah.

I. Slavnost pri vojvodi. Vojvoda pripoveduje svojemu dvorniku Borsi o neki deklici, ki jo je videl v cerkvi. Všeč pa mu je tudi grofica Ceprano. Stari Monterone, čigar hčer je bil vojvoda zapeljal, ga kliče brezuspešno na odgovor, Rigoletto, dvorni šaljivec, zasmehuje Monterona, ta pa prekolne vojvodo in Rigoletta. Monterona odvedejo v ječo. — Premena. Ulica, Rigolettov dom. Gilda presrečno pozdravi prihajajočega očeta Rigoletta. Ko čuje Rigoletto korake, hiti gledat, kdo prihaja, med tem pa smukne skozi vrata vojvoda, preoblečen v študenta, podkupi varuhinjo Giovanni in se skrije. Ko Rigoletto odide, se vojvoda približa Gildi, ki ga ljubi, odkar ga je videla v cerkvi. Prisežeta si zvesto ljubezen, vojvoda odide. Na ulici so vojvodovi kavalirji, ki naj Gildo ugrabijo. Prihajajoči Rigoletto vpraša, kaj nameravajo. Rečejo mu, da imajo nalog, ugrabiti grofico Ceprano, nasproti bivajočo. — Rigoletto naj se, kakor oni, maskira in naj jim pomaga. Ko lažnjivi kavalirji odvedejo Gildo, spozna Rigoletto, kako kruto so ga prevarili.

II. Dvorana. Kavalirji pripovedujejo vojvodi, da je Gilda že tu v sosednji sobi. Vojvoda hiti k njej.

Rigoletto se dela veselega. Ko hoče k hčeri, mu kavalirji branijo. Gilda je čula očetov glas in prihiti k njemu. Kavalirji odidejo. Gilda prizna, da ljubi svojega zapeljivca. Rigoletto misli le še na osveto, zaman prosi Gilda milosti.

III. Ulica. Krčma Sparafucilova. Rigoletto je najel bandita Sparafucila, naj umori nocoj vojvodo, ki zahaja v to krčmo zaradi lepe plesalke Maddalene, sestre Sparafucilove. Maddalena ve o nameravanem umoru, hoče pa vojvodo rešiti, ker ji je všeč, zato predlaga bratu, naj umori kogarsikoli, da ne bo ob zaslužek. Vse to na čuje Gilda ter sklene, žrtvovati se za vojvodo. Nevihta narašča. Gilda, preoblečena v moško obleko, išče zavetja v krčmi, potrka in komaj vstopi, zabodena umrje. Rigoletto zahteva mrtvega vojvodo, Sparafucile mu prinese zavitega mrliča. — kar se začuje glas vojvodov. Rigoletto pogleda mrliča, vidi svojo hčer in se zgrudi nanjo.

FAUST

Opera v petih dejanjih. Besedilo po Goetheju spisala
J. Barbier in M. Carré, vglasbil Charles Gounod.

Dirigent: F. RUKAVINA.

Režiser: F. BUČAR.

Faust (tenor) g. Kovač.
Mefisto (bas) g. Zathej.
Margareta (sopran) gna Richterjeva.
Valentin, njen brat (bariton) g. Przibyslawski.
Marta, njena sosedka (alt) gna Ropasova.
Siebel, študent (sopran) gna Šuštarjeva.
Wagner, „ (bas) g. Zorman.

Vojaki, meščani in meščanke. Prikazni v podzemeljskem kraljestvu. — Plese priredil g. baletni mojster Pohan. — Godi se na Nemškem v začetku šestnajstega stoletja. — Prva vprizoritev l. 1859. v Parizu.

I. Faust obupuje, ker je uvidel, da je v vedi zaman iskal rešitve svetovne uganke. Že si hoče vzeti življenje, kar zapoje velikonočni zvonovi in ga iztrgajo mračnim mislim. Sedaj pokliče hudiča na pomoč. Mefisto mu obljubi novo mladost, če se mu Faust zapiše. Faust privoli po težkem boju še-le, ko mu je Mefisto pričaral Margaretino podobo pred oči.

II. Ljudstvo pije in raja pred mestom. Valentinu, ki se odpravlja na vojno, obljubita Wagner in Siebel, da bosta čuvala njegovo sestro Margareto. Pivcem se pridruži Mefisto in se spreje Valentinom; a Mefistu ne škodi orožje; vsi spoznajo osupli, da se bijo z vragom samim in se umaknejo. Mefisto pokaže Faustu Margareto, ki prihaja iz cerkve. Faust jo nagovori, ona ga zavrne.

III. Mefisto položi dragocen nakit Margareti na drag. Deklica ga najde, si ga nadene in je vsa očarana. Faust pride, in med obema vzplamti ljubezen.

IV. Valentin se je vrnil domov. Mefisto zapoje zabavljivo podoknico, Valentin plane iz hiše in pade smrtno ranjen v boju zoper Fausta in Mefista. Margareto, ki se vrže plakaje na umirajočega, prekolne. — **Premena.** Margareta išče uteha v cerkvi, ali zli duh jo muči, dokler se nezavestna ne zgrudi.

V. Mefisto privede Fausta v svoje čarobno kraljestvo, kjer ga omamijo lepe grešnice. (Balet.) Toda Fausta peče vest, spomni se Margarete, prikazni izginejo, in nenadoma je zopet na zemlji. Mefisto ga vede k Margareti. — **Premena.** Margareta je v ječi, ker je umorila svoje dete. Faust jo hoče rešiti, a je ne more pregovoriti, da bi šla z njim. Ko se prikaže še Mefisto, kliče prestrašena deklica v skrajni sili nebesa na pomoč: Bog se je usmilil in jo sprejme k sebi. Fausta odvede Mefisto.

Beaumarchais.

Pierre - Augustin Caron, ki si je nadel kasneje ime de Beaumarchais, se je rodil leta 1732. v Parizu in je bil, kakor njegov duhoviti sodobnik Jean-Jacques Rousseau, urarjev sin ter v svoji mladosti rokodelec. Častihlepen, podjeten in zelo spreten, vedel si je priboriti s triindvajsetim letom dostop na kraljevski dvor, kjer mu je Ludovik XV. poveril glasbeni

Beaumarchais

pouk svojih hčera. Čast in udobnost pa mu še nista zadostovali, želel si je tudi bogastva. Znal si je pridobiti naklonjenost finančnika Pâris-Duverneyja, ki mu je s svojimi sredstvi omogočil zelo lukrativne denarne operacije.

Tisti čas je imel španski pisatelj Clavijo intimno razmerje z Beaumarchaisjevo sestro, a jo je pustil na cedilu. Da bi kaznoval nezvestega ljubimca, se odloči Beaumarchais za dolgo pot v Madrid, kjer zahteva od Clavija kratkomalo, naj mu pismeno prizna svojo nečastnost. Kako odločen je moral biti

nastop Beaumarchaisjev, dokazuje dejstvo, da se je Clavijo vdal ter storil, kar mu je velel razjarjeni brat njegove ljubimke. Toda Beaumarchais se ni zadovoljil s prostim ponižanjem svojega protivnika, ampak šel je in poskrbel, da je Clavijo na podlagi svojega lastnega žalostnega dokumenta izgubil službo in existenco. Zadeva, ki jo omenja Beaumarchais v raznih svojih spisih, je dala pozneje snov za Goethejevega „Claviga“.

Motil bi se pa, kdor bi mislil, da je potoval Beaumarchais v Madrid samo, da bi maščeval čast svoje sestre. Nasprotno: častna afera mu je bila do neke meje le pretveza za potovanje na Španjoko, kjer je iskal pred vsem zvez za trgovske in politične špekulacije. Njegov trud tudi ni ostal brez uspeha. Beaumarchais je postal imovit mož in se je polagoma obdal z vprav kneževskim sijajem v svoji palači na bulevarju Saint-Antoine, ki nosi danes ime Boulevard Beaumarchais. Ob času revolucije pa je Beaumarchais zaradi razkošja, ki se je bil ž njim obdal, doživel marsikako bridko uro. Na stara leta ni le obubožal, ampak tudi popolnoma oglušel. Umrl je sedeminšestdeset let star v svojem rojstnem mestu.

Kot dramski pisatelj se je poskusil Beaumarchais prvič leta 1767. z igrokazom „Eugénie“, kateremu sta sledila leta 1770. „Prijatelja“ (Les deux amis). Pravi uspeh pa je dosegel šele leta 1775. s svojim „Seviljskim brivcem“ (Le barbier de Séville), ki ga je bil pač že tri leta prej dovršil kot spevoigro. Najboljše Beaumarchaisjevo delo je nedvomno komedija „Figaro se ženi“ (Le mariage de Figaro), dovršena že leta 1781., a zaradi cenzurnih težkoč vprizorjena šele leta 1784.

Beaumarchais je potreboval dosti manj časa za spisovanje svojega najimenitnejšega dela nego za boj, s katerim je izvojeval njegovo vprizoritev. Kdor je samo prečital životopis Beaumarchaisja rokodelca, dvorjana, politika in špekulanta, seveda ne bo slutil, kaka je bila smer obeh glavnih njegovih del. Brivec in Figaro, rokodellec in lakaj, sta pravzaprav ista oseba: Beaumarchais, duhoviti, poredni plebejec, ki bije boj proti gospodi „starega režima“.

Figaro je naslednik Renartov, Pathelinov in Panurgov tik pred revolucijo. On je ljudski tribun, ki vodi svoje množice v boj proti plemstvu in samodržstvu. Napoleon je rekel, da znači Beaumarchaisjeva komedija že začetek revolucije — „c'est la Révolution en action“.

Kot pisatelj stoji Beaumarchais nekako v sredi med modernimi komedijografi in Molièreom. Toda dočim je Molièreova komedija vesela, razposajena, bližja farski kakor pa moderni veseloigri, je Beaumarchaisjeva komedija pred vsem duhovita, poredna, ostra, polna zanimivih zapletljajev. Beaumarchais je prvi „faiseur“, predhodnik Scribea in Sardouja. F. J.

Seznam Shakespeareovih del.

V štiriindvajsetih letih je napisal štiriintrideset gledaliških iger; med njimi je Henrik VI. v treh, Henrik IV. v dveh delih, torej skupaj sedemintrideset dram.

Veseloigre*: Komedija zmešnjav, Zaman trud za ljubezen, Konec v redu — vse v redu, Veronska plemiča, Kako ukrotiš

William Shakespeare (1564—1616).

trmoglavko, Trgovec beneški, Sen kresne noči, Kar hočete, Mnogo krika za prazen nič, Kakor vam drago, Vesele ženske windsorske, Kakor se posojuje, tako se povračuje, Troil in Kresida, Cymbelin, Vihar in zimska pravljica.

Tragedije*: Tit Andronik, Romeo in Julija, Hamlet, Kralj Lear, Macbeth, Othello, Timon Atenec.

Historične drame*: Kralj Henrik VI. (v treh delih), Richard III., Rihard II., Henrik IV. (v dveh delih), Henrik V., Kralj John, Henrik VIII., Julij Cezar, Antonij in Kleopatra, Koriolan.

Na slovenskem odru so se vprizorila doslej ta-le dela: Othello, Julij Cezar, Romeo in Julija, Hamlet, Kralj Lear, Kako se krote ženske, Vesele žene windsorske, Trgovec beneški, Komedija zmešnjav, Sen kresne noči.

V knjigah so izšli ti-le prevodi: Hamlet, Romeo in Julija, oboje v Cankarjevem prevodu; Julij Cezar, Trgovec beneški, Sen kresne noči (Župančič); Kralj Lear (Funtek).

Tiskovna zadruga namerava izdati deset Shakespearovih del v Župančičevem prevodu. Sen kresne noči je že izšel, Macbeth se tiska, Komedija zmešnjav in Kar hočete je prevedeno. — Nova založba izda Župančičev novi prevod Trgovca beneškega in Julija Cezarja.

* V vsakem teh oddelkov so drame razvrščene po približno ugotovljenih datumih nastanka.

Ob premijeri Mendelssohnovega „Sna kresne noči“.

Malokdo je bil rojen pod tako srečno zvezdo kakor Felix Mendelssohn Bartholdy. Vse njegovo življenje je sama prostrana s cvetjem posuta solnčna livada. Njegovo življenje ni poznalo ne bede — ne zapostavljenja in ne neizpolnjivih želj. — Vse, karkoli si je poželed, vse mu je bilo izpolnjeno. Malokomu se starši tako vestno in previdno vodili vzgojo kakor skladatelju „Sna kresne noči“. Družina je pribežala za časa francoske okupacije iz Hamburga v Berlin, kjer so se stekale vse trgovske niti; zato je oče upal, da se njegova banka močno razvije. Svojo hišo je odprl vsej berlinski duševni eliti. Pri njem so se shajali filozofi, literati in najrazličnejši umetniki, predvsem glasbeniki, in to je bila dan za dnem družba mladega Felixa. Naš Mendelssohn in njegova sestra sta bila čudežna muzikalna dvojica, ki nas živo spominjata Mozarta in njegove sestre. V devetem letu je Mendelssohn prvič javno nastopil in splošna sodba je bila, da bo igral mladi pianist v glasbi še veliko ulogo. Njegov oče je storil sedaj vse mogoče, da bi se talent mlademu umetniku vsestransko razvil. Dal mu je za učitelja Zeltererja, ki je bil sam prej rokodelec kot muzik po božji volji; ali njegova pedanterija je hitro razvijajočemu se talentu le koristila, kajti le njemu se ima Mendelssohn zahvaliti za čistost sloga in dovršenost v obliki. Zelterer je bil ravnatelj „Singakademije“ in ustanovitelj berlinske „Liedertafel“. Po Zeltererju je prišel Mendelssohn tedaj v dotiko s tema zavodoma in tako dirigira že dvajsetleten Bachov „Matevžev pasijon“ v Singakademiji. S tem svojim delom je zaslovel kot prvovrsten dirigent in klicali so ga v vsa glasbena središča Evrope, da je vodil glasbene prireditve. Da se je Goethe za mladega muzika tako zavzel, je tudi Zelterjeva zasluga. Drugi učitelj mu je bil Berger, zelo fin, čuteč muzik, ki ga je seznanil s Beethovnom, Mozartom in Haydnom. Oba pedagoga sta se spopolnjevala — prvemu se ima Mendelssohn zahvaliti za čistost forme svojih kompozicij, drugemu pa za globoko vsebino. Oče pa je skrbel tudi za to, da je mladi komponist slišal in vodil svoje skladbe. Felix je imel doma lastni orkester, s katerim je izvajal svoje koncerte, uverture, simfonije in tudi opere. Za poslušalce pa je imel gori imenovano duševno elito berlinsko. Kaj se je mladi in stari Mendelssohn brigal, ko je kritika njegove prve tiskane skladbe hladno sprejela, ko so

pa v njegovi hiši prvi berlinski glasbeniki hvalili in občudovali mladega ženija! Vendar je oče hotel slišati tudi drugo sodbo, zato je peljal sina v Pariz, da bi se izjavil o njem slavni Cherubini. Šele sedaj je dovolil, da postane Felix muzik. Poleg tega mu je skrbel za temeljito splošno izobrazbo; Mandelssohn se je bavil s klasičnimi jeziki, bil je dober risar in slikar, izvrsten plesalec, jahač in plavač. Dolgotrajna potovanja so mu zapustila globoke vtise, katere je podal pozneje v svojih skladbah. Prepotoval je vso Italijo, Švico, Francijo, Angleško, in vsa ta pot mu je bila velikanski triumf; povsod so ga vzljubili ne le kot muzika temveč tudi kot človeka.

Kot skladatelj je bil izredno plodovit in v izpeljavi svojih skladb pedanten; bil je vsestranski kot malokdo. V mladih letih je gojil cerkveno glasbo in posvetno od pesmi do zbor — pozneje je gojil instrumentalno od komorne do simfonične, od opere do oratorija. Najljubši in najbližji mu je bil klavir, kateremu je posvetil celih deset let, in v ljubki melodiji teh del se zrcali vsa njegova čista duša. Mendelssohn ni občutil v svojem življenju nobenih bridkosti, in če se zahteva od ženija, da poda svojo pravo dušo v tonih, potem se dela Mendelssohnu največja krivica, če se mu zaradi primanjkujoče vihrave strastnosti, in le po vnanjem efektu stremeče inštrumentacije odreka ženijalnost. Resnica pa je, da se zatekajo prvovrstni glasbeniki tudi še danes, ko so Mendelssohnove skladbe že stare nad 100 let, kadar hočejo podati občinstvu kake duh osvežujoče glasbe — k Mendelssohnu. Njegove divne, dostikrat sladkotrpke melodije vseh oblik vežejo poslušalca, da ga vlečejo s seboj v srečni raj čiste glasbe.

Mendelssohnova platonična ljubezen je veljala od nekdanj odru. Vse svoje življenje je hrepenel po tem, da bi spisal opero. Kar se mu je kot mladeniču 15 let vsaj deloma posrečilo, ko je skomponiral „Svatbo Camachevo“ in „Povratek iz tujine“, to je ostala pri možu le srčna želja; bil je namreč literarno veliko pretenkočuten, da bi mu bili prijali plitvi tedaj običajni libreti. Od opere je zahteval etičnih momentov in da bodi — nemška. Zadnje leto svojega življenja je upal najti primerno besedilo za „Loreley“ ali nenadna smrt mu ni dovolila dokončati dela, kateremu je posvetil več paznosti kot kateremukoli drugemu. — Če tudi ni Mendelssohn uspel v operi, vendar pa je ustvaril z glasbo k različnim dramam umetniška dela, katera ga še danes vežejo z odrom. Poleg glasbe k „Antigoni“, „Edipu“ in „Athaliji“ stoji v prvi vrsti muzika k Snu kresne noči, s katerim delom si je pridobil nesmrtnost. Uverturo je spisal že leta 1826. kot 17 leten mladenič. V Parizu, Londonu, Lipskem in drugod je ravno to

delo občinstvo naravnost fasciniralo. Ostala glasba je celih 17. let poznejša, vendar pa veje iz obeh polovic isti sveži duh in mladostni polet. Uvertura je mojstrsko delo, pesnitev, kakoršne ni pred Mandelssohnom niti za njim nihče spisal. Te glasbe ni mogoče niti analizirati niti opisati. Za občutljivo dušo je ta glasba to, kar je zanjo jasna mesečina poletne noči v prekrasni pokrajini, ko se ti zasanja duh v raj nepresegljive krasote. Kakor se Mandelssohn v pesni popolnoma prilagodi besedilu, tako je tudi glasba v „Snu kresne noči“ tako tesno spojena z besedilom in vsebino kot bi bilo to delo eno in istega mojstra. Koliko nepopisne globokosti je v nocturnu, kjer poje rog o čisti sreči gozdne noči, koliko življenja kipi iz njegovega scherza, kjer vsi duhovi uverture zopet ožive in plešejo bajne plese, koliko strasti in ognja izžareva krasni intermezzo, koliko vriskajočega veselja je v blesteči svatbeni koračnici. To ni le svatbena muzika „Sna kresne noči“, temveč glasba vseh ljubečih, vseh časov in vseh narodov. Vsak takt „Sna kresne noči“ diha življenje, in ni dela, ki bi ga usoda tako lahko ovenčala s slavo nesmrtnosti kot glasbo k „Snu kresne noči“.

D. P. K.

IV

Gledališka kronika.

Gostovanje slovenske drame v Zagrebu. Ob petdesetletnici Hrvatskega narodnega gledališča je na povabilo njega uprave gostoval del ljublj. dramskega ansambla dne 21. t. m. v Zagrebu. Vprizorila se je Cankarjeva pereča satira „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“, ob kateri se je občinstvo izborno zabavalo. Pred predstavu je zaszviral operni orkester naše tri narodne himne, v prvem odmoru pa sta pozdravila režiser dr. Gavella in predsednik zveze igralcev slovenske goste, katerim sta izročila dva krasna lavorjeva venca. Po predstavi se je vršil intimen sestanek v restavraciji „Kolo“, kjer je napil intendant dr. Andrić v prekrasnem govoru slov. gostom in hrv.-slov. umetniški vzajemnosti. Odgovoril je intendant prof. Juvančič, ki se je zahvalil za nad vse prijazni sprejem, čestital upravi Hrvatskega narodnega gledališča k procvitu hrv. gledališke umetnosti ter napil intendantu dr. Andriću. Govorili so še: predsednik zagrebškega pododbora zveze igralcev g. Marković, režiser g. Šest in, v imenu dam, gospa Juvanova. Kritika zagrebških listov o slovenski predstavi je zelo pohvalna. Tako pišejo „Novosti“ dne 22. t. m.:

„Gostovanje Slovenskog Narodnog Gledališča iz Ljubljane — „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“, farsa u tri čina od Ivana Cankara. Režija: Osip Šest. Već po drugi put u kratkom razmaku vremena gostuju u našem kazalištu slovenski gosti iz Ljubljane sa duhovitom i oštrom satirom nezaboravnog Ivana Cankarja: „Pohujšanje v dolini šentflorjanski“. Već kod prvog gostovanja bio je uspjeh ove predstave velik i naši su gosti ponijeli sobom najlepše priznanje i publike i kritike. Sinoćnja je repriza ponovno oduševila dobro posjećeno kazalište. Komične situacije, smiješne figure i duhoviti dijalog izazvali su buru smijeha. Publika se je zabavljala izvrsno. Istaknuti nam je osobito skupnu igru, koja je upravo uzorna i odaje rijetke kvalitete koli režisera g. Šesta kao i čitave družine. I ako su nam oni ovdje iznijeli jednu satiričnu farsu, to su konture njihove igre bile ukusne, diskretne, umjerene. Maske pojedinih figura iznenadile su nas raznolikošću i karakterističnošću. Konac farse i pjesma sv. Alojzija u tonu, gesti i načinu dosegli su vrhunac komičnoga i satiričke ujedljivosti. Ovaj prizor se teško zaboravlja! Nama je vrlo žao što naše vrijedne slovenske goste nismo vidjeli u još kojem komadu i nadamo se, da će se opet doskora desiti prilika, da ih pozdravimo na našim daskama. Iza prvog čina g. redatelj Gavella pozdravio je članove Slovenskog Gledališča srdačnom dobrodošlicom, u kojoj je naglasio toplim riječima narodno jedinstvo i predao im lovor-vijenac sa narodnom vrpcom. Na to je g. Marković kao predsjednik glumačkog Udruženja pozdravio slovenske drugove i podario ih takodjer velikim lovor-vijencem. Predstavi je prisustvovao u intendantskoj loži intendant Ljubljanskog Gledališča g. Juvančič.“

Slično piše „Agrarier Tagblatt“ in vsi drugi veći zagrebški listi.

Cene prostorom

Parter	Drama	Opera
Sedež I. vrste	24 K	30 K
„ II. – III. vrste	20 „	26 „
„ IV. – IX. vrste	18 „	22 „
„ X. – XIII. vrste	14 „	18 „
Dijaško stojišče	3 „	3 „

Lože

Lože v parterju in		
I. redu za 4 osebe	100 „	140 „
Balkonske lože za 4 osebe	70 „	100 „
Nadaljne vstopnice v		
I. redu in parterju	20 „	25 „
Nadaljne vstopnice v		
balkonskih ložah	15 „	20 „

Balkon

Sedež I. vrste	15 „	18 „
„ II. – III. vrste	10 „	14 „

Galerija

Sedež I. vrste	7 „	8 „
„ II. – V. vrste	6 „	6 „
Stojišče	2 „	2 „

Vstopnice se dobivajo v predprodaji pri dnevni blagajni (**operno gledališče**) od 10. do pol 1. ure in od 3. do 5. ure proti 10% povišku in na dan predstave pri blagajni za gorenje cene.

Med predstavo vstop ni dovoljen.

Ponatisk dovoljen
le z označbo vira.

Gledališki list izhaja vsak ponedeljek in prinaša poročila o repertoarju Narodnega gledališča v Ljubljani, vesti o gledališki umetnosti pri nas in drugod, kratke članke o važnejših dramskih in opernih delih in njih avtorjih. Sodelujejo: Fran Albrecht, Anton Funtek, Pavel Golia, Fran Govekar, Matej Hubad, Friderik Juvančič, Pavel Kozina, Alojzij Kraigher, Ivan Lah, Anton Lajovic, Ivan Prijatelj, Ivan Vavpotič, Josip Vidmar, Oton Župančič in dr.

TISKA UČITELJSKA TISKARNA V LJUBLJANI.